

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envian es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

¡FORA VESSA!

Tornem à parlá en sèrio, just quatre paraules.

¿Quants n'hi ha de vòltros, estimadets lectors, que à l'hòra d'ara repetirian en tot conexement y firme voluntat ets actes de fe y ses promeses que devant sa pila des Bautisme varen fé per boca des padrins?

¿Quants n'hi ha de vòltros que's pensan essè catòlics sòls perque es diumenjes van à missa à la mal'hòra y se confessan com-se-vuya una vòlta en l'any?

¿Quants n'hi ha de vòltros que ascòltan fent sa mitja ets impropèris irracionals, ò llegeixen sense inmutarse, ses embusteries y calúmnies que plòuen tot seguit demunt sa nòstra Santa Relligió y es seus dogmes?

Ah! no cregueu que bast cumplí esteriorment alguns des preceptes que Déu y sa séua Iglesia mos imposan, seguint al mateix temps agavellats amb sos dolents, y en llòch de mostrá cara quant es hòra enfonarse apocats *de xantho corre*.

«Aquell que no está en mí, contra mí está, diu Jesu-Crist, y aquell que no replega, escampa.»

Es dever de tot hòmo virtuós, segons ses facultats y s'engüñ que'l Creadó li va doná, es defensá la veritat, honrantlò sobre tot à Éll.

Axò d'encendre una candela à Déu y una à n'el Dimòni es mòda molt estesa avuy en dia; però, no hey há que empenharshí: «ningú pòt servi bé à dos senyors.»

Axò de mirarse mans plegades ò becant, sa guèrra que s'esperit del mal fá de nit y dia à tot lo més sagrat y respectable, sense animarse à dá una maneta per ajudá à la bona causa, será molt descansat, será molt còmodo; però equival à socorre à s'inimich, perque amb aquest assumto no hey valen excuses ni neutralitats; qui dexa tirá à fons sa séua Fe sense ferne cas, obra contra sa séua pròpia Fe.

Desgraciadament, uns per empegahits

y acoquinats, altres per no perjudicá es seus interessos, ò esclaus des *que dirán*, son molts es cristians que sotjan devant sa Veritat bufetjada y, encara que's séu cò s'indigna, no gosan protestá solemnement.

Aquests mesquins covarts no s'han adonat de que dins es séu còs hey tenen el *Dimòni mut* que los trava sa llengo, y sense temersen los s'ha fets seus.

Desenganemmos: sa moral que tot heu vòl resòldre agermanant doctrines oposades, no es sa moral que dicta s'Evangeli. Ses conciències elástiques que no se fan escrupol de sacrificá lo just à lo injust, en tal de no quedá mal vists amb cap des qui pladetjan, son unes conciències corrompudes p'es verí des nòstro sigle venal y egoista. Tots es qui's desvetllan per aumentá ets interessos que un dia han de dexá, y roncan mentres se mancaban es de sa séua ànima immortal, quant se despertarán ja será tart, y no podrán rescabala es temps perdut.

Es hòra d'espolsarse sa vessa y de conrà cada qual sa séua rota. Es hòra de triá es bòn blat y decantá ses grianxes y sa paya. Es hòra de mostrá nòble coratje per defensá es drets que mos pertòcan com à fiys de Déu y hereus del Cel.

Catòlics mallorquins: ¡O tenim Fe viva ò no'n tenim! ¿De quin seño volem essè criats? ¡Sa paga es ben distinta! Devant sa farramalla d'alienats qu'umplen s'espai de juraments y fletomies ¿perqué fugiu poruchs y vos amilanau? Si Déu está amb nòltros, ¿quí mos derrotará?

¡Sús! y fòra vessa: qui no ha renegat sa relligiosa nissaga des nòstros bons antepassats, que als es front amunt, y, despreciant sa bèfa des malvats, que cant es *Crèdo*; pues escrit está que ets empagahits de confessar à Cristo, no serán confessats per Éll, es dia del Judici, devant lo Etern Pare.

MOSSEN LLUCH.

MESTRE PAUPA CARAGOL.

¿Qui es que no'l coneix? Viu à dins Ciutat, y fá des séu ofici. May té un no à sa boca; sempre diu amèn, y pareix servicient y bòn subjècte; tot lo que voldreu; però no paga el deume de mentides.

Donaulí à fé feyna des séu ram, y à qualsevòl hòra tirarà ses eynes per venirvos darrera à prende mides ò à rebre instruccions de sa senhora. May se pèrt per éll à n'es partí.

Y quant está enterat de lo que desitjau, no tengau ànsia, ¿quin dia heu haveu menesté? dissapte?—Dissapte estará llest, *pèrdiga cuydado*.

—No vos ne descuydeu, que me faria falta...

—Descans; pòt descansá. Bòn dia tenga.—

Y mestre Caragòl s'en torna à sa botiga, daxò, daxò, y quant hey arriba, ja no se recòrda de lo qu'ha promès.

Passa sa setmana y vé es dissapte; arriba s'horabaxa, y sa senhora, qu'es una espireta, envia un recado à ca's séu menestral:—Vés, diguès à mestre Pau-pa que mos enviý allò, qu'estam per éll.

Al cap d'una estoneta, torna sa criada:—Senhora: mestre Paupa, no era à ca-séua, y es fadrins han dit que no sabian res.—

L'endemá matí, abans d'aná à missa sa senhora passa per ca es mestre:—¿Y còm axí no m'heu tornat sa pessa?

—Senhora, no m'ha estat possible: aquesta setmana ley acabaré...

—Però, no m'haviau dit...

—Té molta rahó, però per cap estil heu hem pogut endiumenjá. Estiga descansada, dijòus será à ca-séua.

—Per amor de Déu, mestre Paupeta...

—Descans; còm jò ley dich...

—Dios.

—Bòn dia tenga.

Arriban es dijòus y es divèngres, y mestre embuyós no compareix. Sa criada corre en forsa de recados, y torna sempre amb lo mateix:—Diguès à sa senhora qu'encara no m'ha estat possible.

Sa senhora diu à n'es senó:—Mortifiquet, passen y mira com heu té, y dali pressa; digalí que no podem campá; que m' ha fallat dos pichs à sa paraula.—

Y es senó en passa l'endemà ò s'altre, y tròba sa feyna à mitjes costures ò per comensá. Y fá quatre crits à mèstre Caragòl, y aquest li promet que no heu dexará pus de ses mans, y que farà vetlada, y que per dimecres lo més tart ley durá à ca-séua.

Passan tres setmanes més, y es parroquians encara no han pogut lográ lo que desitjan, y no han gosat mudá de menestral per pò de pitjorá.

—Mèstre Caragòl, li diu sa senhora cada pich qu' en passa, ¿voleume dí com sou tan embustero? corren set setmanes que m'dareu paraula de ferma axò aviat; sabeu que me fá falta de lo més, ¿que no vos hem pagat sempre lo qu' heu demanat y tot d'una?

—Senhora, vostè té rahó; però, la veritat, no m'es estat possible. Jò ley acabaré d'aquí à dimars...

Per fi al cap d' un any, quant à sa senhora tant li es com no li es, mèstre Caragòl torna sa feyna.

—Ja fareu es conte.

—Bòno, no pas ansi.

—Enviaulom diumenje.

—Molt bé. Bòn dia tenga.

Arriban es diumenje y es dilluns, y no vé es conte.

—Tonina, ves à ca mèstre Caragòl, y digalí que jò t' he dit que t' don es conte.

—Diguès á sa senhora qu' encara no l' tench fét, que ja ley enviaré.

Passa mitj any més, y un dia mèstre Caragòl y sa senhora se tróban p'es carré.

—¿Voleume fé favó de durme es conte?

—Pèrdiga cuydado! no li enviaré cap esgotzi...

—Però jò no vuy deure; digaume que val.

—A mí no me recòrda; vaja descansada, ja ley enviaré.

Y passa altre mitj any, y es mèstre que, per tot registre, té una plagueta amb quatre escarabats; es dia qu' el patxucan perque pach aprèmis y contribució, llavò pensa en fé es conte, y surt tal volta amb sos aprèmis, y el presenta quant es parroquia manco l' espera, donant motiu perque duplin de sa séua honradès y bona fe.

Ah! males pècores de mèstres Caragòls; llástima que no hey haja presó p'ets embustersos.

Menestrals indignes de tení parroquians bons pagadós; vòltros abusau de sa condescendència de sa gent de bé; y per axò, si un dia passau per llòch estret, perque sa feyna vos curtetja, no sou gens de plañe.

Vos heu avesats à fé sa feyna à pas de bòu, y à mentí à escarada; per axò

la major part no heu alsat xella, y ets altres no treys cap ni trellat des vòstros contes.

¡Déu mos alliber d' havè de tractá amb vòltros, perque no hey ha res que més mos crém sa sanch qu' es mèstres Paupes Caragòls, que no tenen paraula dolenta ni obra bona!

ALIATAR.

SA CANSÓ DES PENEDITS.

*Com mos hem romput es cap
Mos posam sa cercellera.*

I.

—Tranquil com el peix dins l'aygo,

Jò vivia molt aplè,

Sense sebre que cosa era

Dolentia y mala fè.

Confiat, jò sempre anava

Amb so có demunt sa mà,

Fent es sort à n' es qui m' deyan

¡Vés alèrta à travelá!

Y com manco m' ho esperava,

M' en he duyt, à lo millò,

Fiys meus, cada còp de lliura

Que m' ha fét girá en redò.

—¿Idò que t' pensavas

Amb un plat de faves?

Si no aprens de viure,

Innocent anèll,

Per pòch que t' descuydes

Hey dexas sa péll.

II.

—Jo, qui tenia per viure

Amb una possessió;

Y per mitja corterada

Que m' hi feya partiò,

Uns missès m' aconsayaren

Posá plét à n' es vèynat,

Y m' han condemnat en costes

Per dos pichs que m' he apellat.

Devés tres milia lliures

Pujan es gastos no més;

¡Y are m' tròb bossa pansida,

Sense tèrra ni doblés!

—¿Idò que t' pensavas

Amb un plat de faves?

Are ests bòn exemple

Per un ambiciós:

Anavas per llana

Y n' has sortit tos.

III.

—Y jò, fietes, que sempre

Havía pogut triá

D' enamorats à dotzenes

Qu' amb mí s' volian casá,

Y feya porguères gròsses,

Aquest vuy, aquest no vuy,

¡Mirau si u som desdixada

Que m' tròb el dia de vuy,

Sense un que m' deman de nòves;

Y tots, tots passan de llis,

Are que m' ha entrat casera,

Desque n' he fets vint y sis!

—¿Idò que t' pensaras
Amb un plat de faves?
Tu heu trobavas sempre
O fat ò salat:
Llavò, com era hòra,
Hey 'guèsses pensat.

IV.

—Y à mí, fiya méua dolsa,
M' en pren just à s' enrevés:
A vint anys ja era casada

Amb s' hereu d' uns forastés.

Tothom per rich el tenia,

Era guapo... y m' agradá;

Y à la fi tot s' hereuatge

No mos basta per menjá.

Ara guaña una misèria,

Però heu fon, y heu fa malbé,

Y ja no sé per hont prende

Amb sis infants, y un que n' vé.

—¿Idò que t' pensavas

Amb un plat de faves?

¿Tu creyas eterna

Sa lluna de mèl?

Aguanta, fieta,

Y anirás al cel.

V.

—¡Beneyt de mí que, essent jove,

Mon pare, qu' era hòmo entès,

Me deya: «Pep, pren carrera;»

Y may vatx aná de res!

Are, amb tot y sa hacienda,

De mí se burla tothom,

Y fins y tot amb uyeres

Sòls ne sé posá es meu nòm.

¡Sabs si pogués torná jovel..

De remey ja no n' hi há,

Y are m' tròb qu' en ses veyeses,

No som ase ni aubardá.

—¿Idò que t' pensavas

Amb un plat de faves?

¿Tú que no sabias

Bossí d' aubercóch,

S' adagi de «es sebre

No ocupa liòch?»

VI.

—¡Ay de mí, que m' vatx casá

Sense pensarhi cap mica,

Y no vatx mirá res més,

Sino qu' ella era molt rica.

Jò feya uns contes y deya:

«Amb ses séues trenta mil,

D' un còp per tota la vida

Surt de feyna, y visch tranquil.»

Mes, ay! qu' ella ara me tracta

Com si fos un pedás brut,

Y jò fas à s' costat d' ella

Es papé de mantengut.

—¿Idò que t' pensavas

Amb un plat de faves?

La gent ara t' tracta

De senó Canons:

¡Benhaja aquell hòmo

Que sab dú es calsons!

VII.

—Per fé retxa y per fé vasa

Vatx surti d' es meu estat,

Escampant en porros-fuyes

Lo qu' havia arreplegat.

Per fé créxe més ses rendes,
Vatx comprá papé y accions;
Y are m'ha arruinat la *Bolsa*
Y no puch cobrá es cupons.

¡Si's poguéssem fé ses còses
Dues vegades, Déu meul!
¡Desdixat d'hòmo qui s'infla!
No mereix perdó de Déu.

—*Idò que't pensavas*
Amb un plat de faves?
Fosses d'aquells hòmos
Modests y condrets
Que passan la vida
Pobrets y alegrets.

VIII.

Componguent cançons y glòses,
Y à tothòm donant consey,
Glosadó de L' IGNORANCIA
M'he alsat, de bot y boloy.

De primeres jò'm pensava
Qu'en sentirse crítica,
Tots es flachs s'esmenarían,
Des seus vicis. Però, cal...

Ja los vey: ¡tantes m'en digan!
Y encare que no fas curt,
Per una oreya los entra,
Y pe s'altra aviat los surt.

—*Idò que't pensavas*
Amb un plat de faves?
¿Creyas fé gran còsa
Amb tot quant escrius?
¿Axò't figuravas?...
¡Beneyt!!

MIRANÍUS.

CONFERENCIA

PILLADA A LA VILA DE CAMPOS DEVÉS S'ABEURADÓ.

—Vòls dí, Tasá, que no creus que
sia necessari fé òbres bones, ni anà à
missa, ni passà el rosari, ni confessarsè,
ni fé penitència?

—Axí heu enseñan aquests señós qui
predican amb una Bíblia en sa má.

—¿Y diuen qu'es qui han pecat no
han de fé penitència?

—Axò mateix.

—¿Y no diuen per què?

—Perque el Bòn-Jesús tot heu per-
dona, en tení fé.

—¿Y no enseñan que sa Bíblia també
diu que sa fé sense òbres bones es una
fé mòrta?

—No. No més diuen qu'encare qu'ha-
jem pecat no es necessari fé penitència.

—¿Y tú los creus?

—Ells heu diuen ben sèrio.

—Ja li vas errat de contes! Vina
aquí, tudòssa, sèu y escoltem: Ja de-
manarás à n'aquell vehinat téu qui, se-
guint sa doctrina que tu are aprens, va
entrà à una casa, s'en dugué lo que no
era séu, la Justicia li posá sa má demunt
y are está tancat dins una cel·la, si fá
penitència. Vés à veure aquell altre ca-
marada téu qui seguint es matexos pas-
sos que tú, s'atapí de vert, y are está

rendit, ple de dolós, y en poca esperan-
sa de curá d'aquella terrible malaltia,
si'n fá de penitència. De seguida pòts
visitá aquell altre qui també s'ascoltava
es profetas falsos y feya bèfa de ses cò-
ses santes, y estafava tothòm, y are es
un malanat que nigrú'l vòl veure, si fá
penitència ò no.

—Axò es altre còsa! Jò parl de sa
penitència des confessó.

—Idò bé. Escolta. Y si tots aquests y
altres s'haguessen confessat axí còm
Déu mana, y haguessen escoltat es con-
seys d'es confessó, y no haguéssem sor-
tit d'es solch, ¿pensas tú, qu'are hau-
rien de fé sa penitència que fan?

—Es cla que no.

—Idò, mireu si's precis ferné de pe-
nitència.

—Bòno; jò dich per aná al cèl.

—Vòls dí, tròs de tudossa, qu'es qui
fan truchs y baldufes amb ses lleys hu-
manes tenen que fé penitència, y es
qui'n fan amb ses divines, nó? Ay,
Tasá, Tasá! No vulgas essè de sa guarda
d'aquells ases ignorants de que mos
parla l'Escriptura.

—Però ¿y l'Escriptura no diu que Déu
perdona es pecadós sèt y més de sèt ve-
gades?

—Axò es un altre capítol que t'hi
contestaré amb un ecsemple:

Hey havia un frare virtuos que per
atreure es pecadós à sa penitència casi
sempre predicava sobre la gran Miseri-
cordia del Señó. En es mateix convent
hey vivia també un frater lléch que ser-
via d'escolá y era lo que se diu tot un
sant hòmo; solia acompanyá es predicadó
à sa trona, y después su baix d'ella s'as-
seya per escoltarlo, y en havè acabat
tornarlo acompanyá à la sacristia.

Idò veurás qu'una vegada aquell bòn
Religiós ponderá tant y tant sa Miseri-
cordia de Déu que à n'es frare lléch li
paregué un pòch massa ecsagerada, y
tement que s'auditori, confiat en tanta
misericordia, seguís bolcantse més y més
per dins es vicis, resolgué lo siguent.

Quant es predicadó hagué devallat,
s'en pujá tot depressa dalt sa trona, fá
seña à s'auditori que s'espér, y los en-
tima aquesta: «Germans, tot lo que vos
ha dit el Pare predicadó de sa Miseri-
cordia de Déu es cert y veritat, però
teniu en conte que, à Déu, may ningú
ley ha féta que no ley haja pagada.»

Y ben mirat, es lléch tenia rahó, per-
que n'hi há molts qu'abusant de s'infi-
nita bondat de Déu, umplen sa mesura
de pecats sentlí caramull tantes vegades,
qu'al cap y à la fi déu pèrt sa pacièn-
cia y llavò les pagan tótes amb un pich.

—¡Lástima que no t'hi hajes fet pre-
dicadó!

—Mira, Tasá, jò som un ignorant, però
no comportaré que me repassin sa llis-
só aquests alborotadós de pòbles qu'en
quant à entendre l'Escriptura, van cal-
sats per aygo. Adios, Tasá.

ABDON ESCAYRE.

XEREMIADES.

Aquests dies passats, segons mos han
dit en tot secret, es pare d'un des mos-
sos que han sortit d'aquesta quinta, re-
solgué ana à fé una bauxeta à fóra pòrta
convidant à tota una caterfa d'amichs
y coneguts.

Altres temps, es mosso alliberat, y son
pare y sa mare haurien presos els ate-
pins de cap à la Bòna-Nòva y li hau-
rian duyt un ciriet amb acció de gra-
cies. Però, aquests actes de *fanatisme*
nèu, venturosament ja no s'estilan.

Idò, còm deyam, sa bauxa va aná de
lo milló y sense novedat, pues sòls s'es-
devengué que abans d'assèurerse à sa
taula ja n'hi havia d'ajeguts p'en terra
que havian acabada sa set y sa talent.
Llavò, (no saben còm vá essè) se varen
rompre la mitat des plats y de ses copes,
y llavò, de tornada, un des carruatjes
trabucá de tan à pòch à pòch qu'anava.
Total, haurá costat sa festa un parey
d'unses, sense contá s'árnica.

Si van à la Bòna-Nòva, haurian ha-
gut de gastá lo manco dues pessetes,
contanthi es ciri y tot.

Emperò no s'haurian devertit y s'es-
posavan à que's riguessin d'ells.

*

**

¡Al cap darré! Sa crèu d'es campa-
naret d'es Cementèri de Binisalem, s'es
adressada.

Es nou Ecònomo no ha esperat que
L'IGNORANCIA descarregás sa filípica que
havia promesa. Val més axí, y Déu li
don llum per adressá tot quant sia ne-
cessari en aquell pòble que entre altres
defectes, es un pòch sort y un molt
fetjut.

*

**

—Sermó tornam tení; pareix que *Mos-
sen Lluch* s'es alsat coremé de L'IGNO-
RANCIA.

—Axò es còsa del temps. ¿Que li hem
de fé? més mal pensament podia havè
tengut; al cap y à la fi ets empleats d'es
ferro-carril y moltes altres persones que
no poden assistí à l'iglesia, llegirán
qualque coseta de lo que resa s'Evan-
gèli.

—Si, emperò es ciutadans il·lustrats...

—A pòch, à pòch: *Mossen Lluch* no
predica p'es sabis y lletruts.

*

**

Ja veurèu, ciutadans, com are es con-
sums anirán de lo milló: s'Ajuntament
ha aumentat es número d'empleats.
¡Tant mateix no sab que n'ha de fé de-
ses unses que li entran à palades!...

Però es cas es, qu'es consums de
cada dia trèuen manco.

Idò, no res: ¡vengan més empleats, y
ja'u vorèm!

Sèt eran qui l'agontavan...

¡Mirau, germans, que bé s'en trèuen d'inventos!

Are, es *Cacos*, còm diuen es diaris, per no dirlos *Uadres*, han inventat un mèdi de buydá es caxonets de ses Iglesies sense espeñarlos, y ja heu han ensayat à sa des pòble d'Establiments y els ha anat molt bé segons noticies.

Y jò dich: si aquests arriban à posá ses ungles dins ses caxes de ses societats anònimes de Palma, llavò será blau es festó.

Vamos: porem dí en tota veritat, que ja no hey ha pañy qui serv.

*
**

Aquests dies passats, pareix que s'ul-suraren uns quants marinés russos à bordo d'un barco fondetjat dins sa nòstra bahía.

¡No mos ne mancària altra, sino que mos introduissen sa llatzèri d'es *nihi-lisme*!

*
**

A un carboné que duya una sàrria marcada por 8 kilos y en pesava 30, l'han atrapat y li han ajustat es contes. No mos sab gens de gréu.

*
**

La marina mercant mallorquina ara conta amb un barco més: es vapor *Bell-ver*, que l'han arribat aquests dies d'Inglaterra.

Diuen qu'es tan bò y tan bò; y que sa companyia l'ha pogut adquirí amb una gran conveniència.

Si la còsa va axí, ¡mala carta p'es barcos de vela! Aviat se veurán reduits à navegá de cabotatge per dins es bassíots de Palma.

Encare hey ha un sòu que guaia.

*
**

¡Qu'heu son de llengaruts alguns diaris! Aquests dies no han tengut altra còsa que contá sino qu'un empleat de s'Ajuntament, à un diná à fora-pòrta, se va acabá éll tot sòl cinch plats d'arròs.

Poríen haverhí afegit:

¿Comió el plato?—No, señor;

Era caso de conciencia.

No'n faltava més sino qu'are anássem à discutí es graus de talent que puga arribá à tení un empleat de la Sala.

Ja més valdria s'empatxás cadascú d'es séu redòl.

*
**

Hem rebut una instrucció y reglament de s'*Esposició permanent internacional* que dins pòch temps s'obrirá à Brusseles.

Encara que à n'es nostros paisans no los alsa es ventrey res de tot axò, los ho feym avinent, y mos oferim à dexá llegí dita instrucció à n'es qui li interés enterarsen pedres menudes.

Agrahim s'atenció à n'el *Señó Cónsul* que la mos ha enviada.

COVERBOS.

Escollava un sollicherich es sermó d'es primé diumenje de Corema. Es predicadó referia allò que conta s'Evangeli, de còm el Dimòni s'en dugué el Bòn Jesús demunt un temple, y d'allà li feya veure moltes tèrres, diguentli que totes les hi donaria, si postrantse l'adorava: afegint sa respòsta del Bòn Jesús, quant li digué:—Futx de devant mi, que tan mateix no'm tentarás.

Quant es sollicherich heu va sentí, se girá à n'es d'es costat, y tocantli es colso li va dí, petit:

—Ventura ke no li mostrá Solle; perke si el Bòn Jesuset arriba à voure es méu hurtlet de tarungés y pumeres fuggassetes,... ¡vera-creu!... no'u sé,... però, puria essé estat k'En Barrufet enkara n'hagués surtit en la seva. ¿Eh, Bartumeu?

Y aquell altre seguia escoltant es sermó; y sense dí res, feya capades.

*
**

Una senhora va prende per criadeta à una jove de Galiléa, que no havia estada may à Ciutat, y es mateix vespre la digué à una novena ahont predicaven y deyen es pare-nòstros en castellá.

Quant s'en tornaven de l'Iglesia, sa senhora li demaná: —¿Qué tal Tonina, t'ha agradat aqueix sermó?

—Senhora, li contestá ella, jò bé badava ses oreyes, però no som entés un mot ni des *predicadó*, ni des rosari que han dit; no més he *mumprés* es tres *gloria patri*, perque los han resat en mallorquí, còm à Galiléa.—

¡Totes ses criades haurien de momprende per s'estil d'aquesta, y no veuriem tantes llebres corregudes!

*
**

Un pare que tenia tres fiys molt pererosos, quant se morí los va dexá un ase, amb sa condició qu'havia d'essé d'es més pererós de tots tres.

Es marmassós se reuniren, y cridant es tres fiys, los varen dí que donassen pròves de peresa, per veure de quin havia d'essé s'ase.

—Jò, (va dí es majó,) una vegada fumava; me caygué un caliu dins sa sabata, y per peresa d'allargá sa ma, me vatx hofegá es peu.

—Y jò, (digué es segon,) un dia vatx caure à la má; y per no mòure es braços, sabent nadá, si no'm trèuen, hauria fet hò negarme.

—¿Y tu, (preguntaren à n'es petit,) y tu qu'has fet?

—Jò, (va respondre ell,) jò... donau s'ase à n' à qui voldreu; que no estich per conversá.

Es marmassós no reparàren en entregá s'ase à n'es més petit. Ben mirat, li tocava à ell.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLÍFICH.—*En casarse, pèrden s'humó y ses bérbes.*

SEMBLANSES.—1. *En qu'd'hieörn se tapa sovint.*
2. *En que té canó.*
3. *En que trèu ses bañes.*
4. *En que té busques.*
5. *En que du creu.*

QUADRAT.....—2 7 6
9 5 1
4 3 8

FUGA.....—*Amb escuses d'en Pere, en Pau s'escaufa.*

ENDEVINAYA.—*Un baul.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes fóra una:—*Xerrayna, A. C. I. T., Un Catòlich, Un Guiré, Un Apuntaladó, Un Sardiné festetjads, Un Farinó, Un Escold, Un Ballado, Un Llòro, Un Signor Russo, Un Mericano, Un Oficial sense empleo, Coniet de guix, B. y Vidriereta.*

Vuyt:—*Pere Picarol.*

Sèt:—*Titlu Teulada, M. Olecrab, Un Carabínero y Malerba.*

Sis:—*Conco Pi, Cuñat Pansa, Meleca, Madò Xeuba, Tres Polles festetjadieses, Tirorito, Un Valldemosi Sincué, Dues que plòran y Una que riu.*

Y una tot en gròs:—*Un Capcirigañy y Un Vadell.*

GEROGLÍFICH.

VII 1 y : aaaaaaaaaaaaaa :
UN INDIOTÉ.

SEMBLANSES.

1. *¿En que s'assembla una clau à una serra?*
2. *¿Y un molí à un llaut?*
3. *¿Y un llaut à una costura?*
4. *¿Y un colom à un qui fá col-lació?*

TITIU TEULADA.

QUADRAT DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides verticalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, lo que du un lletó; sa 2.ª lo qu'es qualsevòl atòta; sa 3.ª lo que sab un pintó; sa 4.ª lo que té qualsevòl modista catalana, y sa 5.ª es mòdo còm va un infant menut.

CONIET DE GUIX.

FUGA DE CONSONANTS.

.O. .O... :O.. ..I.A.E. ..E.O
Q. R.

CAVILACIÓ.

Llòro—Auveya—Coní—Endiòt—Ase—Vadella—Somera—Ca

Amb sa primera lletra d'aquests nòms d'animals, compòndre es nòm d'una còsa que còm més la remenan, més renou fá.

XÉTHERA.

ENDEVINAYA.

¡Qu'has de fé de brevetjá,
Tan matex no t'está bé!

¿Qui es que en el mon vengué,
Que morí y no nasqué
Y sa mare el se menjá?

X.

(Ses solucions dissapte qui óé si som eius.)

28 FEBRÉ DE 1880.

Estampa don Pere J. Gelabert.